

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

Εορτάζουμε και πανηγυρίζουμε, αδελφοί μου, σήμερα τη μνήμη ενός από τα πιο έκλεκτα τέκνα της Χαλάστρας, εορτάζουμε τη μνήμη του αγίου Νεομάρτυρος Αθανασίου του Κουλακιώτου, ο οποίος πριν από διακόσια πενήντα περίπου χρόνια, μαρτύρησε για την πίστη του στον Χριστό και αξιώθηκε να γίνει πολίτης του ουρανού και της αιώνιου βασιλείας του Θεού.

Πώς τό επέτυχε όμως αυτό, αδελφοί μου; Τό επέτυχε με την όμολογία της πίστεώς του.

Ζούσε σέ μία εποχή δύσκολη, υπόδουλος σέ έναν αλλόθρησκο δυνάστη, πού έπεδίωκε μέ κάθε τρόπο νά αναγκάσει τούς χριστιανούς νά άρνηθούν την πίστη τους στον Χριστό και νά πιστεύουν στον προφήτη τους.

Αυτό προσπάθησαν νά επιτύχουν μέ δόλο οί Τουρκοί της Κουλακιās και στην περίπτωση του αγίου Αθανασίου. Ίσχυριζόταν ότι όμολόγησε τη μουσουλμανική θρησκεία και έτσι έπρεπε νά άρνηθεί όριστικά τόν χριστιανισμό και νά την ακολουθήσει.

Όμως ό νεαρός Αθανάσιος δέν υπέκυψε στον πειρασμό αυτό, δέν υπέκυψε στην πρόκληση, δέν υπέκυψε ούτε στις άπειλές για τη ζωή του. Πιστός στον Χριστό, πιστός στις διδαχές πού έλαβε στην Αθωνιάδα Έκκλησιαστική Σχολή, όπου σπούδασε και στό Άγιο Όρος όπου έζησε ως μαθητής, προτίμησε την όμολογία της πίστεως και της αγάπης του στον Χριστό από την άρνηση, προτίμησε τό μαρτύριο από μία πρόσκαιρη ζωή μέ επίγεια αγαθά χωρίς όμως τόν Χριστό.

Ήταν νέος, είχε όλη τη ζωή μπροστά του και θά μπορούσε νά την χαρεί μέ όλες τις ήδονές και τις απολαύσεις της, όπως πολλοί συνομήλικοί του. Όμως ό άγιος Αθανάσιος πίστευε ακράδαντα μαζί μέ τόν πρωτοκορυφαίο απόστολο Παύλο ότι όλα τά αγαθά και όλες οί χαρές της παρούσης ζωής είναι σκύβαλα, είναι σκουπίδια, είναι άνάξια λόγου, σέ σύγκριση μέ εκείνα πού έχει έτοιμάσει ό Χριστός γι' αυτούς πού θά μείνουν πιστοί στην αγάπη του.

Και ακόμη πίστευε ακράδαντα ό άγιος Αθανάσιος στην υπόσχεση του Χριστού ότι θά όμολογήσει ενώπιον του Πατρός του του έν ουρανοίς όλους εκείνους οί όποιοι θά τόν όμολογήσουν ενώπιον τών ανθρώπων. Και μπορεί νά γνώριζε ότι ή όμολογία του όνόματος του Χριστού, ή όμολογία ότι είναι χριστιανός, ενώπιον του Τουρκου δικαστού, θά τόν όδηγούσε στην άγχόνη και στον θάνατο, γνώριζε όμως ότι ή όμολογία του Χριστού γι' αυτόν στον ουρανό ότι είναι μαθητής του, θά του εξασφάλιζε τη μακαριότητα της αιώνιου ζωής κοντά στον Χριστό.

Γι' αυτό και παρέμεινε σταθερός στην πίστη του. Γι' αυτό δέν υπέκυψε στις άπειλές και τούς έκβιασμούς του δικαστού, αλλά υπέμεινε μέ καρτερία και γενναιότητα τά βασανιστήρια και την άγχόνη, δοξάζοντας τόν Χριστό πού τόν άξίωσε νά τόν όμολογήσει και νά θυσιάσει τη ζωή του για την πίστη του.

Έτσι, αδελφοί μου, κέρδισε ό άγιος Αθανάσιος τόν στέφανο του μαρτυρίου και συγκαταριθμήθηκε μεταξύ τών έκλεκτών του Θεού, ώστε νά τιμάται και στή γή και στον ουρανό, και νά τιμᾶ στους αιώνες και τό όνομα της έπιγείου πατρίδος του, της Κουλακιās, της Χαλάστρας, και όλους έσᾶς τούς συμπολίτες του πού τόν τιμᾶτε και προστρέχετε μέ εύλάβεια στή χάρη του.

Όμως, αδελφοί μου, ή τιμή τών αγίων, όπως όλοι γνωρίζετε, δέν περιορίζεται μόνο στην τιμή μέ τά λόγια ή έστω και μέ την παρουσία μας στον ναό τους κατά την ήμέρα της μνήμης τους και μέ τό άνάψουμε ένα κερί. Η τιμή τών μαρτύρων, όπως λέγει και ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος, είναι ή μίμησή του.

Αυτήν περιμένει και από μᾶς ό άγιος Αθανάσιος. Περιμένει νά τόν μιμηθούμε, όχι βεβαίως στό

μαρτύριο τοῦ αἵματος, ἀλλά στήν ὁμολογία τῆς πίστεως. Διότι μπορεῖ νά μήν ζοῦμε σήμερα ὑπό τόν ζυγὸ ἑνὸς ἀλλοθρήσκου κατακτητοῦ, ἀλλά ζοῦμε σέ ἕνα κόσμον πού πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο εἶναι ἀδιάφοροι πρὸς τὴ χριστιανικὴ πίστη ἀλλὰ καὶ τὴν πολεμοῦν καὶ τὴν ἀντιμάχονται καὶ θέλουν νά τὴν ἀποσυνδέσουν ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους μας, νά τὴν θέσουν στό περιθώριο.

Καὶ τό ἐπιχειροῦν μέ διάφορους τρόπους καὶ μεθόδους, ἀμφισβητώντας ἀρχές καὶ ἀξίες, παραχα-
ράσσοντας τὴν ἱστορία, συκοφαντώντας πρόσωπα πού ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησία, ἀπορρίπτοντας
τόν Χριστό, τὴν Παναγία καὶ τοὺς ἁγίους, ἐκδιώκοντας ἱερά σύμβολα καὶ εἰκόνες, εἰρωνευόμενοι
ὅσους πιστεύουν.

Καὶ σέ ὅλη αὐτὴ τὴν προσπάθειά τους ἐπιχειροῦν συχνά νά ἐκμεταλλευθοῦν τὴ δική μας ἀδράνεια
καὶ τὴ δική μας δειλία νά ὁμολογήσουμε τόν Χριστό.

Εἶναι ὅμως ἀνάγκη, ἀδελφοί μου, νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας εἶναι
ἀπαραίτητη, διότι δέν ἀρκεῖ νά εἴμαστε χριστιανοί ἀλλὰ χρειάζεται καὶ νά τό δείχνουμε μέ τίς
πράξεις μας καὶ μέ τὴν ὁμολογία μας. Πρέπει νά εἴμαστε ἔτοιμοι νά ὑπερασπισθοῦμε τὴν πίστη
μας, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, γιατί ἡ νωθρότητα καὶ ἡ ἀδιαφορία δέν δικαιολογεῖται. Ὁ
Χριστὸς εἶναι σαφὴς καὶ κατηγορηματικός: «ὁ μὴ ὦν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἔστι». Αὐτὸς πού δέν
εἶναι μαζί μου, εἶναι ἐναντίον μου, λέγει.

Γι' αὐτό ἂς ἐξετάσουμε τόν ἑαυτό μας καὶ ἂς ἀναλογισθοῦμε τὴν εὐθύνη μας. Ἄς ὁμολογοῦμε τὴν
πίστη μας στὸν Χριστό, ὥστε νά μήν βρεθοῦμε ἀναπολόγητοι ἐνώπιόν του καὶ ἀκούσουμε καὶ ἐμεῖς
τό «οὐκ οἶδα ὑμᾶς», δέν σᾶς γνωρίζω, ἀλλὰ γιὰ νά ἀξιωθοῦμε καὶ ἐμεῖς διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁ-
γίου Ἀθανασίου τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὴν ὁποία καὶ ἐκεῖνος ἀπολαμβάνει, μιμούμενοι στό μέτρο τῶν
δυνατοτήτων μας τὴν ὁμολογία του.

Σήμερα εἴχαμε τὴν εὐλογία νά ἔχουμε καὶ νά συμπανηγυρίζουμε μαζί μέ τόν ἅγιο Ἀθανάσιο καὶ τόν
ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό, νά ἔχουμε ἕνα τμῆμα τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου του πού εὐωδιάζει στό
κέντρο τοῦ ναοῦ, μέ ἕνα μικρὸ τμῆμα τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

Καὶ οἱ δύο ἅγιοι ἀγωνίσθηκαν γι' αὐτὴ τὴν ὁμολογία, καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ
Αἰτωλός, πού καὶ οἱ δύο ἐξησαν στό Ἅγιο Ὅρος, σπουδάσαν στήν Ἀθωνιάδα, στήν ὁποία εἶχα τὴν
τιμὴ καὶ τὴν εὐλογία κι ἐγὼ νά σπουδάσω, καὶ ἐξῆλθαν στὸν κόσμον καὶ, ἰδίως ὁ ἅγιος Κοσμᾶς,
περιῆλθε ὅλη τὴν Ἑλλάδα γιὰ νά τονίσει στοὺς Ἕλληνες τρία πράγματα. Νά κρατήσουν τὴν πίστη
τους, νά κρατήσουν τὴν οἰκογένειά τους, καὶ νά κρατήσουν τὴν πατρίδα τους, νά ἀγωνισθοῦν γιὰ
νά τὴν κάνουν ἐλεύθερη. Κι ἐμεῖς δυστυχῶς σήμερα ἀκοῦμε ἀπὸ ἐπίσημα στόματα ὅτι δέν εἶναι ἡ
Ἑλλάδα ὀρθόδοξο κράτος. Καὶ τί εἶναι; Ποῦ πῆγαν τὰ αἵματα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνδρείων ἁγίων, πού
ἀγωνίσθηκαν γι' αὐτόν τόν τόπον νά εἶναι ἐλεύθερος, γιὰ νά κρατήσουμε τὴν πίστη μας, γιὰ νά
κρατήσουμε τίς οἰκογένειές μας ἐνωμένες.

Καὶ καλούμεθα ἐμεῖς οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι νά τοὺς ἀπαντήσουμε, ὅπως τοὺς ἀπαντᾶτε ὅλοι ἐσεῖς πού
ἦρθατε ἐδῶ. Γιατί ἦρθατε; Γιὰ νά τιμήσετε αὐτοὺς πού ἀγωνίσθηκαν γιὰ νά κρατήσουν τὴν
πατρίδα, τὴν πίστη καὶ τὴν οἰκογένεια.

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, νά εἴμαστε ὑπερήφανοι, γιατί πρό ἡμῶν κάποιοι ἀγωνίσθηκαν γι' αὐτά τὰ
ιδανικά, γι' αὐτὴ τὴν πίστη, γι' αὐτὴ τὴν πατρίδα. Ἄς εἶναι ὅλα αὐτά εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων. Μὴ τὰ
δίνετε σημασία. Ἴσως ἔρθουν καὶ ἄλλα κακά. Ἐμεῖς πρέπει νά εἴμεθα ἔτοιμοι, νά εἴμεθα
ὁμολογητές καὶ γιὰ τὴν πίστη μας καὶ γιὰ τὴν πατρίδα, καὶ νά εἴμεθα ξύπνιοι γιὰ νά τοὺς
ἀπαντήσουμε ὅταν πρέπει καὶ ὅπως πρέπει.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Ἀθανασίῳ ἀγχόνῃ ὤφθη κλίμαξ, δι' ἧς ἀνῆλθεν οὐρανοῦ εἰς τό πλάτος».

Χαίρει καί εὐφραίνεται σήμερα ἡ πόλη τῆς Χαλάστρας πανηγυρίζοντας τή μνήμη ἑνός ἁγίου τέκνου τῆς, τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Ἀθανασίου τοῦ Κουλακιώτου, ἔχοντας μάλιστα συνεορτάζοντα καί συμπανηγυρίζοντα, ἕναν ἄλλο πνευματικό συνέκδημο καί συναγωνιστή του, τόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, τοῦ ὁποίου τμῆμα τοῦ ἱεροῦ λειψάνου μεταφέραμε χθές στόν ἱερό αὐτό ναό τῶν ἁγίων νεομαρτύρων τῆς Χαλάστρας μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Κουλακιώτου.

Διότι καί οἱ δύο, καί ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος καί ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός εἶχαν, ἀδελφοί μου, τήν ἴδια πνευματική πατρίδα καί τήν ἴδια πνευματική ἀφετηρία. Καί οἱ δύο διδάχθηκαν τά ἱερά γράμματα στήν Ἀθωνιάδα Σχολή, διδάχθηκαν τήν πίστη καί τήν ἀγάπη στόν Χριστό στό Ἅγιο Ὅρος.

Καί ἀκόμη διδάχθηκαν ἐκεῖ, στό περιβόλι τῆς Παναγίας, ἀπό τόν ἀσκητικό τρόπο τῆς ζωῆς τῶν πατέρων καί τῶν μοναχῶν, ποιᾶ εἶναι ἡ ἀληθινή ἀξία τῶν πραγμάτων. Διδάχθηκαν πόση ἀξία ἔχει νά μὴν δίδει ὁ ἄνθρωπος ὑπερβολική σημασία στά πρόσκαιρα καί τά ἐφήμερα ἀλλά στά μόνιμα καί αἰώνια.

Γιατί τά πρόσκαιρα καί ἐφήμερα, ὅλα αὐτά δηλαδή πού ἐπιζητοῦμε καί ἐπιδιώκουμε καθημερινά οἱ ἄνθρωποι, ὅλα αὐτά πού ἐλκύουν τήν προσοχή μας, ὅλα αὐτά γιά τά ὁποῖα ἀγωνιζόμαστε καί στά ὁποῖα ἐπενδύουμε χρόνο καί προσπάθεια καί δυνάμεις, παρέρχονται γρήγορα καί δέν παραμένουν ὅσο θά θέλαμε.

Καί συγχρόνως διδάχθηκαν καί οἱ δύο ἅγιοι τόν λόγο τοῦ Κυρίου «τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔαν κερδίσῃ τόν κόσμον ὅλον καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ;»

Γι' αὐτό καί, ἀδελφοί μου, ὅταν βρέθηκαν μπροστά στό δίλημμα τί νά ἐπιλέξουν ἀνάμεσα στά πρόσκαιρα ἀγαθὰ καί στά αἰώνια, ἀνάμεσα στή ζωή καί στό μαρτύριο, δέν δίστασαν, δέν δειλίασαν, ἀλλά ἐπέλεξαν τό μαρτύριο, ἐπέλεξαν τόν Χριστό καί τήν πίστη του, καί ἀρνήθηκαν τόν κόσμο πού θά τοὺς ἔκανε νά ζημιωθοῦν τήν ψυχή τους. Ἐγιναν καί οἱ δύο, καί ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Κουλακιώτης καί ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, μάρτυρες τῆς πίστεως, μάρτυρες τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἀπολαμβάνουν αἰώνιως στόν οὐρανό τά ἀγαθὰ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τά ὁποῖα «ἡτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

Ἡ ἐπιλογή αὐτή τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Κουλακιώτου, ὅπως καί τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, μᾶς διδάσκουν καί μᾶς, ἀδελφοί μου, πόσο προσεκτικοί θά πρέπει νά εἴμαστε καί ἐμεῖς στίς ἐπιλογές τῆς ζωῆς μας, κρίνοντας μέ βάση ὅχι τό πρόσκαιρο συμφέρον μας ἀλλά τό μόνιμο καί αἰώνιο. Διότι εἶναι πολύ εὐκόλο νά παρασυρθοῦμε ἀπό ὅσα φαίνονται γύρω μας ἐντυπωσιακά, ἀπό ὅσα δέν ἀπαιτοῦν κόπο ἢ θυσία, ἀπό ὅσα μᾶς κάνουν ἀρεστούς στοὺς συνανθρώπους μας καί μᾶς χαρίζουν τιμὴ καί δόξα.

Ὅμως δέν θά πρέπει νά ἐπιλέγουμε, ἀδελφοί μου, χωρίς νά ἐξετάζουμε τό μακροπρόθεσμο καί αἰώνιο κέρδος μας. Δέν θά πρέπει νά ἐπιλέγουμε χωρίς νά ἐλέγχουμε πόσο ὅλα αὐτά πού θέλουμε νά κάνουμε εἶναι πρὸς ὄφελος τῆς ψυχῆς μας, πόσο αὐτά μᾶς φέρνουν πιό κοντά στόν Θεό καί μᾶς ἐξασφαλίζουν τήν αἰώνια ζωή καί τή σωτηρία μας.

Διότι, ἐάν ἀντὶ νά μᾶς ὁδηγοῦν στόν Θεό μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ αὐτόν, τότε δέν εἶναι χρήσιμη καί ὠφέλιμη ἡ ἐπιλογή τους, γιατί μπορεῖ νά μᾶς προσφέρουν μία πρόσκαιρη ἱκανοποίηση τῆς φιλοδοξίας μας καί τοῦ ἐγωισμοῦ μας, ἀλλά κινδυνεύουμε νά μᾶς στερήσουν τό αἰώνιο μέλλον μας καί τά ἀγαθὰ πού ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός γιά τοὺς ἐκλεκτοὺς του.

Ὁ Χριστός δέν μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι ἡ ζωὴ κοντά του θά εἶναι μία ζωὴ εὐκόλη πού δέν ἀπαιτεῖ κόπο καί προσπάθεια. Μᾶς μίλησε γιά στενὴ καί τεθλιμμένη ὁδὸ, ἡ ὁποία ὅμως ὁδηγεῖ στή ζωὴ. Μᾶς μίλησε γιά ζυγὸ καί γιά σταυρὸ τὸν ὁποῖο καλούμεθα νά σηκώσουμε, ἀλλὰ μᾶς ὑποσχέθηκε ἀνάσταση καί ζωὴ. Μᾶς ὑποσχέθηκε τὴ δική του βοήθεια καί συμπαράσταση στὴν προσπάθεια καί τὸν ἀγώνα μας νά βαδίσουμε στὰ ἴχνη του καί νά τὸν ἀκολουθήσουμε.

Καί ἡ ὑπόσχεσή του αὐτὴ ἐπιβεβαιώνεται στή ζωὴ τῶν ἀγίων μας, στή ζωὴ τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Κουλακιώτου, πού τιμᾷ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας καί πανηγυρίζει ἰδιαιτέρως ἡ πόλη τῆς Χαλάστρας. Διότι ὁ Χριστός ἦταν αὐτός πού τὸν ἐνίσχυσε νά ὁμολογήσει τὴν πίστη του καί νά ὑπομείνει τὸ μαρτύριο καί τὸν θάνατο γιά χάρι του, νά πάει δηλαδὴ κόντρα στὴν ἀνθρώπινη φύση πού ἀγαπᾷ τὴ ζωὴ, νά πάει κόντρα στὶς ἐπιθυμίες τῆς νεότητος πού θέλει νά ζήσει καί νά χαρεῖ τὸν κόσμο.

Ὁ ἅγιος ὅμως Ἀθανάσιος ἐπέλεξε τὸν Χριστό, ἐπέλεξε τὴν αἰώνια ζωὴ ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη εὐτυχία τοῦ κόσμου, καί αὐτὴ ἀπολαμβάνει τώρα στὸν οὐρανό, καλώντας καί ὅλους ἐμᾶς πού τὸν τιμοῦμε νά κάνουμε στή ζωὴ μας τίς ἐπιλογές ἐκεῖνες πού θά μᾶς ὁδηγήσουν στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, γιά τὴν ὁποία πρεσβεύει καί ὁ ἐορταζόμενος συμπολίτης μας, ἅγιος νεομάρτυς Ἀθανάσιος ὁ Κουλακιώτης, στὸν Θεό γιά χάρι μας διηνεκῶς.